

Pierce Brown

RED RISING II

Den gylne sønn

Oversatt av

Torleif Sjøgren-Erichsen

ASCHEHOUG

Til mor, som lærte meg å snakke

DE GYLNE

De lysende intelligente herskerne over menneskeheten.

DE SØLVGRÅ

Innovatører, finansfolk og forretningsmenn.

DE HVITE

Presten og prestinner som utfører Samfunnets rituelle funksjoner.

KOBBER

Administratører, advokater og byråkrater.

DE BLÅ

Piloter og astronavigatører som er fostret opp for å bemanne stjerneskip.

DE GULE

Eksperter på legevitenenskap og naturvitenskap. Leger, psykologer og forskere.

DE GRØNNE

Programmerere og utviklere av teknologi.

DE FIOLETTE

Den kreative klassen av kunstnere, musikere og artister.

DE ORANSJE

Mekanikere som står for drift og vedlikehold av stjerneskip.

DE GRÅ

Politi og militært personell.

DE BRUNE

Tjenere i private hjem, firmaer og sosiale institusjoner.

OBSIDIAN

En rase av monstre som kun er fostret opp for krig.

DE ROSA

Enestående vakre mennesker som er fostret opp og opplært til å gi fysisk nytelse.

DE RØDE

Ufaglærte arbeidere som er vant til brutale omgivelser.

Personene i boken

Huset Augustus og dets allierte

NERO AU AUGUSTUS Erkeguvernør av Mars, leder for huset Augustus, far til Virginia og Adrius

VIRGINIA AU AUGUSTUS / MUSTANG datter av Nero, tvillingsøster til Adrius

ADRIUS AU AUGUSTUS / SJAKALEN sønn av Erkeguvernøren, arving til huset Augustus, tvillingbror til Virginia

PLINIUS AU VELOCITOR den viktigste politiske rådgiveren i huset Augustus

DARROW AU ANDROMEDUS / SIGDEN ErkePrimus av Instituttet på Mars, lanseknekt i huset Augustus

TACTUS AU RATH lanseknekt i huset Augustus

ROQUE AU FABII lanseknekt i huset Augustus

VICTRA AU JULII lanseknekt i huset Augustus, halvsøster til Antonia, datter av Agrippina

KAVAX AU TELEMANUS leder for huset Telemanus, alliert med huset Augustus, far til Daxo og Pax

DAXO AU TELEMANUS arving og sønn av Kavax, bror til Pax

Huset Bellona

TIBERIUS AU BELLONA leder for huset Bellona

CASSIUS AU BELLONA arving til huset Bellona, sønn av Tiberius, lanseknekt i huset Bellona
KARNUS AU BELLONA sønn av Tiberius, eldre bror av Cassius, lanseknekt i huset Bellona
KELLAN AU BELLONA pretor, fetter til Cassius, nevø av Tiberius

Viktige Gylne

OCTAVIA AU LUNE herskende Regent i Samfunnet
LYSANDER AU LUNE barnebarn av Octavia, arving til huset Lune
AJA AU GRIMMUS Regentens viktigste livvakt
MOIRA AU GRIMMUS Regentens viktigste politiske rådgiver
LORN AU ARCOS tidligere Rasende Ridder, leder for huset Arcos
FITCHNER AU BARCA tidligere proktor Mars, far til Sevro
SEVRO AU BARCA / GNOMEN leder for Ulerne, sønn av Fitchner
AGRIPPINA AU JULII leder for huset Julii, mor til Victra og Antonia
ANTONIA AU SEVERUS-JULII tidligere huset Mars, halvsøster til Victra, datter av Agrippina

Ares' sønner

ARES terroristleder, ukjent Farge
DANCER Ares' nestkommanderende, en Rød
HARMONY Dancers høyre hånd, en Rød
MICKEY skulptør, en Fiolett
EVEY tidligere slave for Mickey, en Rosa

Det var en gang en mann som kom ned fra himmelen og drepte min kone. Nå går jeg ved siden av ham på et fjell som svever over planeten vår. Det snør. Brystvern av hvit stein og flimrende glass rager opp av berget.

Rundt oss virvler et grådighetens kaos. Alle de store Gylne fra Mars lander på Instituttet for å legge beslag på de beste og skarpeste fra vårt årskull. Skipene deres svermer over morgenhimmelen, seiler over en verden av snø og rykende borger på Olympos, som jeg stortet bare for noen timer siden.

«Ta en siste kikk», sier han når vi nærmer oss skipet hans. «Alt som har skjedd hittil, er bare et lite pust fra vår verden. Når du forlater dette fjellet, er alle bånd brutt, alle troskapseder støv. Du er ikke forberedt på det som venter deg. Det er det ingen som er.»

Gjennom mengden ser jeg Cassius gå mot familiens skip sammen med faren og søsknene. Øynene deres gløder mot oss i det hvite, og jeg husker lyden av brorens hjerte da det slo sine siste slag. En ru hånd med knoklete fingre legger seg på skulderen min med Eiermine.

Augustus stirrer på fiendene sine.

«Bellonaer verken tilgir eller glemmer. De er mange. Men de kan ikke skade deg.» De kalde øynene hans stirrer ned på meg, hans nyeste trofé. «For du tilhører meg, Darrow, og jeg beskytter det som er mitt.»

Akkurat som meg.

I sju hundre år har mitt folk vært holdt som slaver uten stemme, uten håp. Nå er jeg deres sverd. Og jeg tilgir ikke. Jeg glemmer ikke. Så la ham lede meg inn i skipet sitt. La ham tro at han eier meg. La ham ønske meg velkommen i huset sitt, så jeg kan brenne det ned.

Men så tar datteren hans hånden min, og jeg føler alle løgnene som en tung bør på skuldrene. Det står skrevet at et kongedømme som havner i strid med seg selv, vil bli lagt øde. Men det står ingenting om hjertet.

DEL I

BUEN

Hic sunt leones. «Her er det løver.»
NERO AU AUGUSTUS

1

KRIGSHERRER

S tillheten rundt meg er som torden. Jeg står på broen på stjerneskippet mitt. Den ene armen er brukket og blir holdt på plass i et gelstøp. Jeg er gørrjævlig sliten. Stiletten min er kveilet rundt den gode armen min som en kald metallslange. Foran meg åpner verdensrommet seg, vidstrakt og redselsfullt. Små fragmenter av lys danner prikker i mørket, og skygger fra urtiden glir inn og sperrer for stjernene i utkanten av synsfeltet. Asteroider. De driver langsomt rundt krigsskipet mitt, Quietus, mens jeg speider ut i mørket etter byttet.

«Vinn», lød min herres befaling. «Vinn, slik mine barn aldri har maktet, så vil du bringe ære over navnet Augustus. Vinn på Akademiet og gjør deg fortjent til en flåte.» Han liker dramatiske gjentakelser. Det kler de fleste statsmenn.

Han vil at jeg skal vinne for ham, men jeg vil vinne for den Røde jenta med en drøm som var større enn hun selv noen gang kunne bli. Jeg vil vinne slik at han dør, og budskapet hennes brenner seg inn i evigheten. Lett som bare det.

Jeg er tjue. Høy og bredskuldret. Uniformen min av sobelskinn er rynkete nå. Håret er langt, og øynene gylne og blodskutte. Mustang sa en gang at jeg hadde et skarpt ansikt, hvor kinnbeina og nesen så ut til å være skåret ut av rasende marmor. Jeg unngår å

se meg i speilet. Det er best å glemme masken jeg går med, masken som bærer det vinklede arret, symbolet på de Gylne, som hersker over verdener fra Merkur til Pluto. Jeg er en av de Makeløse Merke-de. Men jeg savner den vennligste av dem. Hun som ba meg om å bli da jeg sa farvel til henne og Mars, på balkongen hennes for nesten et år siden. Mustang. Jeg ga henne en gullring med en inngravert hest som avskjedsgave, og hun ga meg en stilet. Passende.

Smaken av tårene hennes har bleknet i erindringen. Jeg har ikke hørt fra henne etter at jeg forlot Mars. Og det som verre er: Jeg har ikke hørt fra Ares' sønner siden jeg vant på Instituttet for mer enn to år siden. Dancer sa at han skulle kontakte meg etter at jeg var uteksaminert, men jeg er blitt overlatt til meg selv i et hav av Gylne ansikter.

Dette er så fjernt fra den fremtiden jeg forestilte meg som gutt. Så fjernt fra den fremtiden jeg ønsket å skape for folket mitt da jeg lot Sønnene forme meg. Jeg trodde jeg kunne endre verdener. Hvilken ung tosk tror ikke det? I stedet er jeg blitt slukt av dette enorme imperiets maskineri, som kverner ufortrødent videre.

På Instituttet lærte de oss å overleve og erobre. Her på Akademiet lærte de oss krig. Nå tester de ferdighetene våre. Jeg leder en flåte med krigsskip mot andre Gylne. Vi kjemper med falsk ammunisjon og sender ut plyndringsteam fra skip til skip slik de Gylne utkjemper stjernekamp. Ingen grunn til å ødelegge et skip som koster bruttoinntekten fra tjue byer, når man kan sende ut ipleKapsler fullpakket med Obsidianer, Gylne og Grå for å ta kontroll over fartøyet's vitale organer og ta det som krigsbytte.

Samtidig som de underviste oss i stjernekamp, hamret lærerne våre rasens grunnsetninger inn i oss. Det er bare de sterke som overlever. Bare de glitrende som får herske. Og så dro de sin vei og overlott oss til oss selv, mens vi hoppet fra asteroide til asteroide og lette etter forsyninger og baser, og jaktet på medstudentene våre til bare to flåter var igjen.

Det er fortsatt bare en lek. Men dette er den dødeligste hittil.

«Det er en felle», sier Roque ved siden av meg. Han har langt hår som meg, og ansiktet er mykt som en kvinnes og fredsommelig som en filosof. Å drepe i rommet er annerledes enn å drepe på land. Roque er et vidunderbarn i så henseende. Det er poesi i det, sier han. Poesi i himmellegemenes bevegelser og skipene som seiler mellom dem. Ansiktet hans passer inn blant de Blå som bemanner disse fartøyene – eteriske menn og kvinner som driver som lunefulle ånder gjennom korridorene, drevet av logikk og streng ordenssans.

«Men ikke en like elegant felle som Karnus kanskje tror», fortsetter han. «Han vet at vi er ivrige etter å avslutte spillet, så han venter på motsatt side. Han vil tvinge oss inn i en blindvei og avfyre rakettene sine. En kjent og kjær taktikk siden tidenes morgen.»

Roque peker rolig mot rommet mellom to store asteroider, en smal korridor vi må gjennom hvis vi fortsatt vil følge etter det skadde skipet til Karnus.

«Alt er en fordømt felle.» Tactus au Rath, lang og likegyldig, gjesper. Han lener den lumske kroppen sin mot panoramavinduet og sender en stimulus opp i nesen fra ringen på fingeren. Han slenger den brukte patronen på gulvet. «Karnus vet at han har tapt. Han bare plager oss. Leder oss ut på jakt for moro skyld, så vi ikke får sove. Den egoistiske kjeltringen.»

«Du lyder som en liten Alv, sånn som du sutrer og klager», fnyser Victra au Julii fra sin plass ved vinduet. Det oppklippede håret når henne så vidt over ørene, som er piercet med jade. Hun er oppfaren og grusom, men uten at det tar overhånd, og lar være å bruke sminke for å vise frem arrene hun har pådratt seg i løpet av sine tjuesju år. Det er mange av dem.

Øynene hennes er tunge og dyptsittende. Den sensuelle munnen er bred, og leppene er som skapt for å sende ut spydigheter med silkemyk stemme. Hun ligner mer på sin berømte mor enn den yngre halvsøsteren hennes, Antonia, men med sin evne til å utløse alminnelig kaos og oppstandelse, overgår hun begge.

«Feller betyr ingenting», erklærer hun. «Flåten hans har fått gri-

sebank. Han har bare ett skip. Vi har sju. Hva om vi bare gir ham en rett på tygga?»

«*Darrow* har sju», minner Roque henne om.

«Hva behager?» spør hun, irritert over rettelsen.

«Sju av Darrows skip er intakte. Du kalte dem våre. De er ikke *våre*. Det er han som er Primus.»

«Den pedantiske poeten slår til igjen. Poenget er det samme, godemann.»

«At vi bør handle overilt i stedet for klokt?» spør Roque.

«At det er sju mot en. Det vil være pinlig å la dette trekke ut. Så la oss knuse Bellona-bøllen som en kakerlakk med vår anselige støvel, fly tilbake til basen, motta vår rettmessige belønning fra Augustus, og gå ut og ha det gøy.» Hun vrir på hælen for å understreke poenget.

«Hør, hør», istemmer Tactus. «Mitt kongerike for et gram demonStøv.»

«Er det ditt femte stimuluskudd i dag, Tactus?» spør Roque.

«Ja! Fint at du følger med, mamma! Men jeg begynner å bli lei av dette militære maset. Jeg ønsker meg heller Perleklubber og respektable stoffer i overflod.»

«Du kommer til å bli utbrent.»

Tactus slår seg på låret. «Lev raskt. Dø ung. Når du er en gørrkjedelig gammel rosin, vil jeg være et strålende minne om bedre tider og utsvevende dager.»

Roque rister på hodet. «En dag, min lunefulle venn, kommer du til å finne noen du elsker, som vil få deg til å le av den tåpelige personen du en gang var. Du vil få barn. Du vil få en stor eiendom. Og på et eller annet vis vil det gå opp for deg at det finnes viktigere ting enn stoff og Rosa-horer.»

«Bevare meg vel.» Tactus stirrer på ham med oppriktig forskrekkelse. «Det lyder rett og slett redselsfullt.»

Jeg stirrer på det taktiske displayet og enser ikke tompratet deres.

Byttet vi jakter på, er Karnus au Bellona, storebroren til min

tidligere venn, Cassius au Bellona, og gutten jeg drepte i Ritualet, Julian au Bellona. I den familien av krølltopper er Cassius yndlings-sønnen. Julian var den snilleste. Og Karnus? Den brukne armen min er bevis godt nok – han er et monster de slapp ut av kjelleren for å drepe ting.

Etter Instituttet har jeg blitt stadig mer berømt.

Så da nyheten om at Erkeguvernøren omsider hadde sendt meg ut for å fortsette studiene nådde de Fiolettes sladremakere, ble Karnus au Bellona og noen håndplukkede slektninger sendt ut av moren til Cassius for at de også skulle «studere». Familien ønsker seg hjertet mitt på et fat. Helt bokstavelig. Bare Augustus' beskyttende hånd holder dem tilbake. Et angrep på meg er et angrep på ham.

Når alt kommer til alt gir jeg blanke faen i vendettaen deres, eller min herres blodfeide med huset deres. Jeg vil ha flåten for å bruke den for Ares' sønner. For et kaos jeg kunne utløse. Jeg har studert forsyningslinjer, sensorstasjoner, kampgrupper, datasentraler – alle de kritiske punktene som kan få Samfunnet til å vakle.

«Darrow,» Roque går bort til meg. «*Vokt din hybris. Husk Pax. Stolthet dreper.*»

«Jeg vil at det skal være en felle», sier jeg til Roque. «Så Karnus blir nødt til å snu og konfrontere oss.»

Han legger hodet på skakke. «Du har lagt din egen felle for ham.»

«Hva får deg til å si det?»

«Du kunne godt ha fortalt oss om det. Jeg kunne ha –»

«Karnus faller i dag, bror. Det er det enkle faktum.»

«Selvfølgelig. Jeg vil bare hjelpe til. Det vet du.»

«Jeg vet det.» Jeg kveler et gjesp og lar blikket gli over arbeidsgravene bak og under meg. Der jobber og sliter Blå i mange avskygninger og opererer systemene som driver skipet mitt. De snakker langsommere enn noen annen Farge, bortsett fra Obsidian, og foretrekker digital kommunikasjon. De er eldre enn meg, og alle er utdannet ved Midnattskolen. Bortenfor dem, like ved enden av bro-

en, står Grå marinesoldater og mange Obsidianer vakt. Jeg klapper Roque på skulderen. «Tiden er inne.»

«Sjømenn», roper jeg til de Blå nede i graven. «Skjerp dere. Dette blir den siste spikeren i Bellonas kiste. Vi skal sprengre denne kjelt-ringen ut i eteren, og jeg lover dere den største gaven jeg har myndighet til å gi dere – en uke med uforstyrret søvn. Oppfattet?»

Noen av de Grå bakerst på broen ler. De Blå banker bare lett med knokkene mot instrumentene sine. Jeg hadde gladelig gitt halvparten av min betydelige bankkonto, opprettet av Erkeguvernøren, for å se en av disse bleke toskene smile.

«Nok sommel», sier jeg. «Skytterne inntar sine posisjoner. Roque, tilkall destroyerne. Victra, følg med på målsøkingen. Tactus, ta deg av forsvarsposisjoneringen. Vi skal gjøre slutt på dette nå.» Jeg ser bort på min pjuskete, lille hjelmBlå. Han står omtrent midt i graven blant femti andre under kommandoplattformen min. De buktende digiTatoveringene på de Blås skallede hoder og edderkoppaktige hender, lyser i diskre nyanser av himmelblått og sølv når de blir koblet til skipets datamaskiner. Blikkene deres blir fjerne når synsnervene vender tilbake til den digitale verdenen. De snakker til oss bare av ren høflighet. «Rormann, motorer på seksti prosent.»

«Skal bli, *dominus*.» Han kikker på det taktiske displayet, en kulerund holo som svever over hodet hans, med stemme som en maskin. «Vær obs på at konsentrasjonen av metaller i asteroidene gjør det vanskelig å vurdere spektrogrammer. Vi er en tanke blindet. En hel flåte kan skjule seg bak asteroidene.»

«Han har ingen flåte. Inn i åpningen med oss», sier jeg. Skipsmotorene rumler. Jeg nikker til Roque og sier: «*Hic sunt leones*.» Mottoet til vår herre og mester, Nero au Augustus, Erkeguvernør av Mars, nummer tretten i rekken. Krigsherrene mine gjentar det.

Her er det løver.

2

BRUDD

På taktikk-displayet beveger de seks kvikke destroyerne seg rundt det gjenværende krigsskipet mitt. Det er skummelt stille blant det Blå mannskapet når krigsfokuset tar over. I den modusen de er i nå, er ord langsommere enn isfjell. Mine nærmeste underordnede overvåker flåten. På et hvilket som helst annet tidspunkt ville de ha vært på sine personlige destroyere eller ledet menn i ipleKapsler, men i seierens øyeblikk vil jeg ha dem rundt meg. Likevel, når mine nestkommanderende står her ved siden av meg, føler jeg skillet, den dype kløften mellom deres verden og min.

«Missiler på vei», sier den Blå kommunikasjonslederen. Det utløser ingen frenetisk aktivitet på broen. Ingen varsellys skaper panikk blant mannskapet. Ingen rop bryter stillheten. De Blå er iskalde typer, oppfostret fra fødselen av i egne sekter som lærer dem å vie seg til logisk tenkning og utføre oppgavene sine med kjølig effektivitet. Det sies ofte at de er mer datamaskiner enn mennesker.

Det mørke rommet utenfor panoramavinduet dekkes av et tykt teppe av mikroeksplosjoner. Sperreilden vår blir avfyrt med et bredt, hvitt slør av matte, hvite skyer. Innkommende missiler eksploderer når vår ild utløser missilenes stridshoder før tiden. En av dem trenger igjennom, og en destroyer på vår ytterste høyre flanke rister av den simulerte kjernefysiske eksplosjonen. Mannskap ville ha strømt

ut av den. Gasser lekket ut. Eksplosjonene kunne ha slått hull i metalls kroget og latt brennende oksygen fosse ut som blod fra en hval, bare for å bli slukt på et blunk av mørket. Men dette er et krigsspill, og de gir oss ikke ekte kjernefysiske sprengladninger. De dødeligste våpnene her er studentene.

Et nytt skip blir offer for salver fra elektromagnetiske kanoner som skjærer gjennom sperreilden.

«Darrow ...», sier Victra urolig.

Jeg drar fraværende tommelen over stedet hvor ringen fra Eo en gang satt.

Victra snur seg mot meg. «Darrow ... han maler oss i filler, hvis du ikke har lagt merke til det.»

«Damen har et poeng, Sigden», istemmer Tactus. Det taktiske displayet får ansiktet hans til å lyse blått. «Uansett hva du har på lager, ikke nøl med å bruke det.»

«Samband, be Ripper og Talon-skvadronene om å angripe fienden.»

Jeg betrakter det taktiske displayet mens skvadronene jeg sendte ut for en halvtime siden, suser rundt langs siden på hver av asteroidene, på vei mot flanken til Karnus. På denne avstanden er det umulig å se dem med det blotte øye, men de pulserer gyllent på displayet.

«Gratulerer, min venn», hvisker Roque allerede før det er gjort. Det er en underlig ærbødighet i stemmen hans, og all den tidligere frustrasjonen er nå borte. «Alt kommer til å endre seg med dette.» Han legger hånden på skulderen min. «Alt.»

Jeg ser fellen min lukke seg og kjenner at tanken på den nært forestående seieren får spenningen til å sive ut av skuldrene. De Grå på broen tar et skritt frem. Selv Obsidianene bøyer seg for å se på skjermene idet skipet til Karnus registrerer min fremrykkende skvadron. Han prøver å flykte og kjører for full maskin for å unnslipe det som er på vei. Men vinklene er imot ham. Skvadronen min sender ut missiler før Karnus rekker å åpne sperreild eller klargjøre sine egne missiler. Tretti simulerte kjernefysiske eksplosjoner smad-

rer det siste skipet hans. Det er ingen vits i å ta skipet hans til fange på dette tidspunktet i spillet, og derfor tillater de Blå kamppilotene seg å overdrive litt.

Og vips, så har jeg vunnet.

På broen jubler de Grå og Oransje teknikkerne. De Blå banker energisk med knokene. Obsidianene, som egentlig ikke hører hjemme i denne hi-tech-verdenen, lager ikke en lyd. Min personlige tjener, Theodora, smiler til sine yngre kolleger på broens tjenerstasjon. Hun er en tidligere Rosa kurtisane, godt oppe i årene, og har hørt flere hemmeligheter enn de fleste. Nå fungerer hun som min sosiale rådgiver.

Gjennom hele skipet, fra motorrom til kjøkken, formidles seieren over holoskjermene. Dette er ikke bare min seier. Hver mann og kvinne tar del i den på sin egen måte. Det er slik Samfunnet fungerer. For å lykkes, må din overordnede lykkes. Slik jeg fant en beskytter i Augustus, må lavFargene finne sin beskytter i meg. Det dyrker frem en nødvendig lojalitet til de Gylne som fargesystemet i seg selv ikke kan skape ved rene påbud.

Nå vil min stjerne stige på himmelen, og alle om bord vil stige sammen med den.

Makt og løfter gir berømmelse i denne kulturen. For ikke lenge siden, da Erkeguvernøren erklærte at han ville sponse studiene mine på Akademiet, glødet holokanalene av spekulasjoner. Kunne en som var så ung, og som kom fra en så lite merittet familie, virkelig vinne? Se hva jeg gjorde på Instituttet. Jeg veltet spillet. Jeg beseiret proktorene, drepte en av dem og surret de andre sammen med tau, som en flokk barn. Men var det bare et glimt i mørket? Nå vil disse bablende drittsekkene få svaret sitt.

«Rormann, sett kurs for Akademiet. Vi har laurbær å hente», forkynner jeg til stor jubel. *Laurbær*. Ordet kaster ekko gjennom fortiden min og gir meg en bitter smak i munnen. Selv om jeg smiler, føler jeg ingen stor glede ved denne seieren. Bare en bister tilfredshet.

Ett skritt til, Eo. Et nytt skritt forover.

«Pretor Darrow au Andromedus.» Tactus leker med tittelen. «Bellona kommer til å drite på seg. Jeg lurar på om dette vil hjelpe meg inn i en maktposisjon, eller tror du jeg må slutte meg til din flåte? Umulig å vite. Det fordømte byråkratiet er så trettende. Kobbere må smøres. Gylne overtales. Brødrene mine vil selvfølgelig holde et selskap til ære for oss.» Han gir meg en knuff. «På fest hos brødrene Rath vil kanskje til og med du få deg et ligg.»

«Han vil ikke ta i vennene dine med ildtang.» Victra gir hånden min et trykk, og lar fingrene dvele ved mine, som om hun var kledd i kjole og ikke rustning. «Selv om det smerter meg å si det, så hadde Antonia rett når det gjaldt deg.»

Jeg merker at Roque rykker til, og husker lyden da Antonia skar over strupen på Lea da hun prøvde å lokke meg ut fra skjulestedet mitt på Instituttet. Jeg lå gjemt i skyggene og hørte vennen min falle med et klask i den våte, mosekledde bakken. Roque elsket Lea på sin egen lettsindige måte.

«Jeg har fortalt deg før at du ikke skal nevne din søsters navn i vårt nærvær», sier jeg til Victra, og den bryske avvisningen får henne til å sette opp en sur geip.

Jeg snur meg mot Roque igjen.

«Som pretor mener jeg at jeg har myndighet til å bemanne flåten min med personell jeg selv velger ut. Kanskje vi bør hente inn igjen noen gamle ansikter? Sevro fra Pluto, Ulerne fra hvor de nå ble sendt til, og kanskje ... Quinn fra Ganymedes?»

Roque rødmer når han hører Quinns navn.

Selv ønsker jeg meg Sevro aller mest. Ingen av oss har vært særlig flinke til å holde kontakten over holoNettet, særlig ikke jeg, fordi jeg ikke har hatt tilgang til det etter at jeg begynte på Akademiet. Dessuten har han for vane å sende hologrammer av perverse enhjørninger og videosnutter av seg selv som forteller dårlige vitser. Han har om mulig blitt enda særere på Pluto. Og kanskje mer ensom.

«*Dominus*.» Stemmen til den hjelmBlå trekker meg mot displayet.

«Hva er det?» spør jeg.

Øynene hans har en glassaktig hinne. Med et fjernt blikk, plugges til skipets sensorer, ser han rådataene til displayet jeg stirrer på. «Bildet er uklart, *dominus*. Sensorforvringning.»

På det store displayet i midten er asteroidene avtegnet i blått. Vi er gylne. Fiendene røde. Det skulle ikke vært noen igjen. Likevel pulserer en rød prikk der nå. Roque og Victra går bort til meg. Roque gjør en håndbevegelse, og dataene overføres til paden hans. En mindre holokule dukker opp foran ham. Han forstørrer bildet og kjører det gjennom analysefiltre.

«Stråling?» spør Victra. «Vrakrester?»

«Malmen i asteroiden kan skape en speilbrytning av signalet vårt», sier Roque. «Det kan ikke være programvare ... Nå er det borte.»

Den røde prikken flimrer og forsvinner, men spenningen har bredt seg på broen. Alle stirrer på displayet. Ingenting. Det er ingen andre her ute enn mine skip og det beseirede flaggskipet til Karnus. Med mindre ...

Roque snur seg mot meg med ansiktet fordreid av skrekk.

«Flykt», utbryter han akkurat idet det røde signalet våkner til liv igjen.

«Full fart på motorene», brøler jeg.

«Fyr av alle gjenværende missiler mot asteroidens overflate», befaler Tactus.

Det er for sent.

Victra gisper, og med mine blotte øyne ser jeg det instrumentene våre slet med å oppdage. En mørk destroyer dukker frem fra et hulrom i asteroiden. Et skip jeg trodde vi beseiret for tre dager siden. Motorene har vært slått av mens det lå og ventet. Nå går maskinene for full kraft. Og fartøyet er på vei rett mot skipet mitt.

Det kommer til å pløye inn i oss.

«Klargjør fluktdrakter og kapsler!» roper jeg. Noen brøler at vi må forberede oss på sammenstøt. Jeg løper til siden av broen der fluktkapselen min er bygd inn i veggen. Den åpner seg på min befaling. Tactus, Roque og Victra løper inn i den. Jeg blir igjen mens jeg roper til de Blå og ber dem skynde seg med å koble seg av. Selv om de er aldri så logiske, vil de dø for skipene sine.

Jeg løper rundt på broen og skriker til dem at de må aktivere fluktluken. Den hjelmBlå adlyder og trykker på en knapp som får et hull til å åpne seg i graven. En etter en kobler de seg av og blir sugd ned gjennom gravitasjonsrøret og inn i fluktkapslene sine.

«Theodora!» roper jeg da jeg ser henne stå og dra i en ung Blå som fortsatt tvholder på operasjonsskjermen sin med hvite knoker. «Inn i den fordømte kapselen med deg!» Hun hører ikke på meg. Og den Blå vil ikke slippe taket. Jeg går mot dem idet nærhetssensoren brøler ut en siste hylende advarsel.

Alt går langsommere.

Lysene på broen blinker rødt.

Jeg gjør et byks etter Theodora og legger armene rundt henne.

Og destroyeren treffer krigsskipet mitt på midten.

Mens jeg knuger Theodora inntil meg, blir jeg kastet tretti meter over broen og inn i en metallvegg. Hvitglødende smerte jager gjennom den brukne venstrearmen. Mørket velter mot meg. Noen lys danser rundt, først som stjerner, deretter som bølgende linjer av sand som blir ført med vinden.

Et rødlig lys siver inn gjennom øyelokkene. En varsom hånd drar i klærne mine.

Jeg åpner øynene. Jeg er surret rundt en bulkete lysmast mens skipet rister og stønner som et urgammelt, døende beist som synker ned i dypet. Masten dirrer kraftig mot magen min mens destroyeren fullfører sin ødeleggende ferd gjennom skipets indre og sløyer oss langsomt og ondskapsfullt.

Noen roper navnet mitt. Gradvis begynner jeg å oppfatte lyder igjen.

Broen er badet i lys i forskjellige nyanser av morderisk rødt. Varselsirener. Skipets svanesang. Theodoras nette, gamle hender haler i meg, som en fugl som drar i en fallen statue. Jeg blør fra pannen. Nesen er brukket. Jeg tørker det sviende blodet ut av øynene og ruller rundt på ryggen. En knust skjerm gnistrer ved siden av meg. Den har mitt blod på seg. Har den falt over meg? En stang ligger ved siden av den, og blikket mitt driver mot Theodora. Hun har revet den løs, selv så liten og sped som hun er. Hun legger hendene rundt ansiktet mitt.

«Kom deg opp, *Dominus* – hvis du vil overleve, må du komme deg opp.» Den gamle kvinnens hender skjelver av frykt. «Kom deg opp, vær så snill.»

Stønnende stabler jeg meg på beina. Fluktkapselen min er borte. Den må ha tatt av under kollisjonen. Enten det, eller så har de dratt fra meg. Den Blå fluktkapselen er også blitt skutt ut. Den vettskremte Blå er nå en flekk på en skillevegg. Theodora klarer ikke å rive blikket løs fra ham.

«Det er en annen kapsel ved lugaren min», mumler jeg. Så ser jeg hvorfor Theodora ynker seg. Ikke av frykt, men av smerte. Beinets hennes er knust og stikker ut i en unaturlig vinkel, som et stykke vått, brukket kritt. De Rosa er ikke laget for å tåle sånt som dette. «Jeg kommer ikke til å klare meg, *dominus*. Gå nå.»

Jeg går ned på kne og slenger henne over skulderen med den gode armen. Hun klynker og jamrer seg idet beinet løftes. Jeg merker at hun hakker tenner. Så løper jeg. Løper gjennom det ødelagte skipet, rett mot det åpne såret som er i ferd med å ta livet av fartøyet mitt, gjennom snorrette korridorer og inn i det rene kaos. Folk svermer omkring i gangene og forlater sine poster og funksjoner mens de sprinter mot fluktkapsler og troppetransportskip i den fremre hangaren. Folk som har kjempet for meg – elektrikere, vaktmestere, soldater, kokker, tjenere. De vil aldri komme seg i trygghet. Mange endrer kurs når de får øye på meg. De velter forover og presser seg mot meg i panikk for å finne trygghet. De drar i meg mens de skri-

ker og trygler. Jeg skyver dem bort og mister en liten del av hjertet mitt for hver av dem som blir hengende igjen. Jeg kan ikke redde dem. Jeg kan ikke. En Oransje griper Theodora i beinet, og en Grå sersjant slår ham i hodet til han faller i bakken som en stein.

«Rydd vei!» brøler den tykke Grå. Hun drar stiletten opp av hylsteret og skyter den ut i luften. En annen Grå kommer til sans og samling, eller så tror hun kanskje at jeg er billetten ut av denne dødsfellen, og hjelper med å bane en vei gjennom kaoset. To til blir truet til å brøyte vei med pistol.

Med deres hjelp, kommer jeg meg til suiten min. Dørene glir opp med en hvesende lyd etter en DNA-berøring, og vi går inn. De Grå rygger inn etter oss og retter stilettene mot de tretti desperate sjelene som omringer inngangen. Dørene holder på å gli igjen, men en Obsidian brøyter seg frem gjennom mengden og klemmer seg inn i åpningen, slik at dørene ikke går igjen. En Oransje følger etter. Deretter en Blå av lav rang. Uten å nøle, skyter den Grå Obsidianen i hodet. Ledsagerne hennes skyter den Blå og den Oransje og dytter dem ut av døråpningen, så dørene kan lukke seg. Jeg river blikket løs fra blodet på gulvet og legger Theodora på en av sofaene mine.

«Dominus, hvor mye plass er det i fluktkapselen?» spør den Grå sersjanten meg da jeg går mot kapselens låsemekanisme. Håret hennes er kortklipt på militær maner. En tatovering er synlig på den brune huden under kragen. Hendene mine flyr over kontrollprismet og taster inn passordet med en serie håndbevegelser.

«Fire seter. Dere får to. Bestem selv.»

Vi er seks stykker.

«To?» spør den kvinnelige offiseren kaldt.

«Den Rosaen er en slave!» freser en av de Grå.

«Ikke verdt en dritt», sier en annen.

«Hun er min slave», knurrer jeg. «Gjør som jeg sier.»

«Helvete heller.» Så føler jeg stillheten like mye som jeg hører den, og vet at en av dem har trukket en pistol og rettet den mot meg. Jeg snur meg langsomt. Den røslige, gamle blikkboksen er ingen

tosk. Han har rygget utenfor min rekkevidde. Jeg har ingen rustning, bare stiletten. Jeg vil kanskje klare å drepe ham. De andre spør hva faen det er han tenker på.

«Jeg er en fri mann, *dominus*. Jeg bør få bli med», sier den Grå med skjelvende røst. «Jeg har familie. Jeg har rett til å bli med.» Han ser på kameratene sine som er badet i det røde skjæret fra nødlampene. «Hun er bare en hore. En innbilsk hore.»

«Marcel, legg fra deg pistolen», sier den mørkhudede korporalen. Han ser på vennen sin med et bedrøvet blikk. «Husk løftet du har avgitt. Vi trekker lodd.»

«Det er ikke rettferdig! Hun kan ikke få barn engang!»

«Og hva ville dine barn tenkt om deg nå?» spør jeg.

Marcel's øyne blir fylt av tårer. IonPistolen dirrer i den tykke hånden hans. Så høres et skudd. Kroppen hans stivner til og faller livløst i gulvet da kulen fra sersjantens pistol skjærer gjennom hodet hans og slår inn i metallveggen.

«Vi tar det etter rang», sier sersjanten og stikker våpenet i hylsteret.

Hvis jeg fremdeles hadde vært den mannen Eo kjente, ville jeg ha vært stiv av skrekk. Men den mannen finnes ikke lenger. Jeg sørger over ham hver dag. Glemmer mer og mer av den jeg en gang var, drømmene jeg hadde, ting jeg var glad i. Sorgen er lammende nå. Og jeg bare fortsetter til tross for skyggen den kaster over meg.

Fluktkapselen åpner seg, og den magnetiske bolten slår inn med et smell. Døren trekkes opp med en hvesende lyd. Jeg løfter Theodora opp fra sofaen og spenner henne fast i et av setene. Stroppene er nesten for store, laget for Gylne. Så hører jeg et dypt og redselsfullt drønn nede i buken på skipet. En halv kilometer unna går torpedolageret i luften.

Borte er den kunstige tyngdekraften. Borte er de solide veggene. Det er en uhyggelig følelse. Alt snurrer rundt. Jeg lander med et smell på gulvet i fluktkapselen. Eller er det taket? Jeg vet ikke. Trykket lekker ut av skipet. Noen kaster opp. Jeg lukter det mer enn jeg

hører det. Jeg roper at de Grå må komme seg inn i kapselen. Bare én er igjen nå. Han står stille med fordreid ansikt mens sersjanten og en korporal kravler inn. De spenner seg fast overfor meg. Jeg trykker på utløserknappen og gjør honnør til den Grå som må være igjen. Han gjør honnør tilbake, stolt og lojal til tross for at han vet at dette er det siste han får oppleve i livet. Med fjernt blick tenker han på en eller annen ung kjæreste, en vei som ikke ble valgt, og lurar kanskje på hvorfor han ikke ble født som en Gyllen.

Så lukker døren seg, og han er ute av min verden.

Jeg blir presset ned i setet idet fluktkapselen skytes ut fra det døende skipet. Vi farer av sted gjennom vrakrestene. Så er vi vektløse igjen og borte fra de verste problemene idet treghetsdemperne slår inn. Gjennom vinduet ser jeg flaggskipet spy ut blå og røde flammer. Foredlet helium-3, som driver begge skipene, tar fyr i nærheten av krigsskipets motorer og skaper en kjedereaksjon av eksplosjoner som river skipet i filler. Plutselig går det opp for meg at det ikke var vrakrester som dunket mot fluktkapselen da jeg forlot skipet. Det var mennesker. Mannskapet mitt. Hundrevis av lavfarger som ble strødd ut i rommet.

De Grå sitter overfor meg.

«Han hadde tre jenter», sier den mørkhudede korporalen og grøsser nå som adrenalin er på vei ut av kroppen. «Om to år ville han ha gått av med pensjon. Og du ga ham en kule i hodet.»

«Jeg skal vedde på at de ikke engang vil få etterlattepensjon etter den feingen», fnysrer sersjanten.

Korporalen ser på henne og blunker. «Din kalde heks.»

Samtalen deres blir overdøvet av blodet som suser i ørene mine. Dette er min skyld. Jeg brøt reglene på Instituttet. Jeg endret forutsetningene og trodde at de ikke ville tilpasse seg. At de ikke ville endre strategi bare på grunn av meg.

Og nå har jeg mistet så mange liv at jeg kanskje aldri får vite det nøyaktige antallet.

Flere mennesker døde nettopp på et blunk enn under hele året

mitt på Instituttet, og dødsfallene deres åpner et svart hull i magen min.

Roque og Victra hilser meg over høyttalerne. De må ha sporet databrikken min og skjønt at jeg er i sikkerhet. Jeg kan knapt høre dem. Et tykt og ondt raseri kverner i meg og får hendene til å riste og hjertet til å hamre.

På et eller annet vis fortsetter skipet til Karnus videre gjennom rommet etter å ha delt mitt skip i to – skadd, men ikke ødelagt. Jeg reiser meg i kapselen og løsner setebeltene. Innerst i kapselen er det et spytteRør som er forhåndsprogrammert til å skyte ut et stjerne-Skall – en mekanisk drakt som gjør en mann til en menneskelig torpedo. Den er konstruert for å sende Gylne til asteroider eller planeter, ettersom kapselen aldri vil overleve møtet med atmosfæren. Men jeg skal bruke den som hevn. Jeg skal skyte meg selv opp på broen til den Bellona-kjeltringen.

Theodora har ikke våknet ennå. Det er jeg glad for.

Jeg ber korporalen hjelpe meg inn i drakten. To minutter senere er jeg omsluttet av metallskallet. Jeg plundrer litt ved datamaskinen for å beregne banen som vil få meg til å avskjære Karnus, så jeg kan brase inn gjennom vinduene på broen. Jeg har aldri hørt om noen som har gjort noe sånt før. Aldri sett noen forsøke engang. Det er ren galskap. Men Karnus skal få svi.

Jeg starter min egen nedtelling.

Tre ... Det fiendtlige skipet glir arrogant forbi hundre kilometer borte. Det er som en mørk slange med blå hale, med en bro i stedet for øyne. Mellom oss glitrer det i et hundretalls fluktkapsler – rubiner slengt ut mot sola. *To ...* Jeg ber om at jeg vil finne Dalen hvis jeg ikke overlever dette. *Én.* Kontrollene mine slukner, og det blinker rødt over hjelmen min. Proktorene har overstyrert datamaskinen og låst kontrollene mine.

«NEI!» brøler jeg mens jeg ser skipet til Karnus gli inn i mørket og forsvinne.